

Taină de toamnă

Adrian Păunescu

Desculț prin întâiele brume,
Bătrân de atâta tristețe,
Să ies dintr-o dată în lume,
Cinismul ceva să mă-nvețe.

Cu ochii sticlind ca pisica
Să sar pe pierduta reductă
Și nici să nu știu de nimica
Din care și viermii se mută.

Adio, prea buna mea doamnă,
Nimic despre noi nu se știe,
Dar sânt proclamații de toamnă
Afișe de pneumonie.

Copii tușesc măgărește,
Bătrânii tușesc, dar tabagic,
La toți tensiunea ne crește
Finalul de veac este tragic.

La cârmele lor iluzorii
Pun țările oameni de paie,
Trăind sub regimul terorii
Pământul e plin de războaie.

La ce ți-aș mai ține iubire
Când totul în jur este moarte,
Când linia vieții-i subțire
Și nici nu conduce departe.

Mai bine desculți peste brume
Purtând terfeloage, nu haine,
Să plec pe vecie în lume
Robit pământestilor taine.

Adio, e toamnă în toate,
Simt sarea în lacrimi la mine,
Pe buzele mele crăpate
Mai arde-un sărut în ruine.

Dar ce-ți mai spun amănunte,
Esența e dorul de fugă
Prin brumele marelui munte

Cu toți filozofii în rugă.

Și-apoi să se-nchidă de-a pururi
Pădure și noapte și brume,
Să-mi pierd orice fel de contururi
Să merg ca legenda prin lume.